

Toto nie je fikcia:
Ernest Šarközi nám
zapózoval
s krompačom
v ruke, osobne
dohliada na stavbu
svojho domu.

Foto: MARTIN DO

Zvyknutí na hluk

Šarköziovci stavajú dom len tridsať metrov od železničnej trate, je to vraj lacnejšie

Cigánski diabli Ernest a Silvia Šarköziovci menia bydlisko. Po siedmich rokoch sa čoskoro nast'ahujú do novej vily, ktorú si stavajú v Bratislave. Do priestranného domu plánujú povíť ešte jedno dieťa. Doteraz naň vraj nemali čas.

Výhodná kúpa: V letných horúčavách hudobníci nacvičujú repertoár na megakonzert, ktorým oslávia dvadsiate výročie fungovania na scéne. „Bude to až 24. novembra, no už teraz s tým máme veľa práce. Na javisku sa vystrieda sto ľudí - veľký cigánsky orchester, symfonický orchester, džezová kapela či množstvo só-

listov - a to veru nie je žiadna maličkosť. Všetko sú to medzinárodne známi ľudia a naši priatelia. Chceme ukázať Slovákom, čo všetko hráme a s kým spolupracujeme v zahraničí,“ hovorí významne Ernest. Roboty má vyše hlavy. Až do jesene navyše dohliada aj na stavbárov.

Nová vila Šarköziovcov vyrastie v bratislavskej Vrakuni. Z jedenásťárového pozemku boli manželvia hneď nadšení. Prehryzli aj železničné pricestie, ktoré je v tesnej blízkosti domu, či lietadlá, ktoré budú nad ich hlavami premávať z neďalekého letiska. „Pri kúpe zavážila najmä vynikajúca cena. Dúfam, že

si na ten hluk časom zvykneme,“ uvažuje Silvia a Ernest ju dopĺňa. „Ale aj my sme dosť hluční. Je veľmi pravdepodobné, že pilot sa bude sťažovať, takže lietadlá odklonia, aby mali cestujúci väčší pokoj.“

Moderné a elegantné: O domčeku mali manželvia vlastnú predstavu, konkrétny projekt im však navrhol architekt. „Na prízemí chceme mať veľký otvorený priestor z jedálne, kuchyne a obývačky,“ prezrádza Silvia. Nábytok zo starého domu si nezoberie. Skôr obieha obchody a objednáva kúsky, ktoré jej s manželom padli do oka. „Nebude to žiaden konkrétny štýl. Vy-

beráme niečo modernoelegantné, hlavne, aby sme sa doma cítili príjemne. V podstate je to tak, že niečo kúpim a dodatočne na to hľadám miesto,“ smeje sa výnimočne štíhla muzikantka, ktorá sa teší najmä na obrovskú záhradu. Tak ako v predchádzajúcom bydlisku v Dunajskej Lužnej, jej súčasťou bude len tráva a jazierko.

Môžu za to zápchy: Zo starej adresy sa im však bude odchádzať ťažko. „Veľmi sa nám tam páčilo. S domčekom aj so susedmi sme boli absolútne spokojní, na predaj nás printútili len okolnosti. Vaneska má v Bratislave hodiny huslí a od septembra nastú-

Foto: MARTIN DOMOK

Foto: MARTIN DOMOK

Sťahujú sa čoskoro:

Hudobníci stále veria, že do Bratislavy sa presťahujú už v septembri, keď by mali stavbári dom dokončiť.

**Hlučná, ale
lacná lokalita:**
Pozemok kúpili
v bratislavskej
Vrakuni.

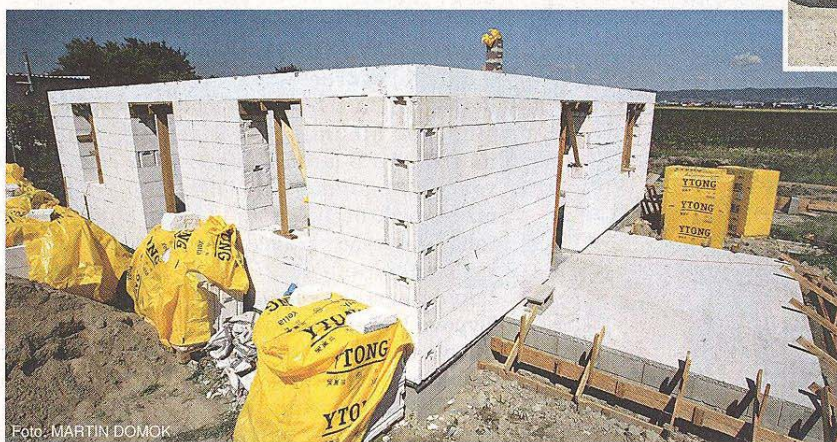

Foto: MARTIN DOMOK

Opustili dom na vidieku

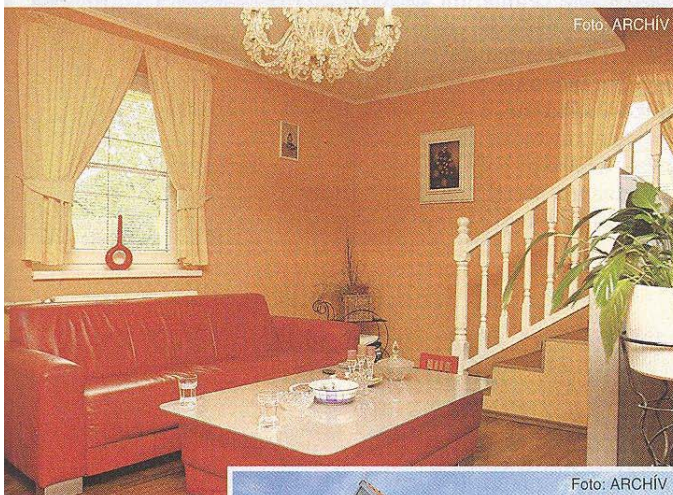

Foto: ARCHÍV

**Nechceli, ale
museli:** V dedine Dunajská Lužná sa muzikantom mimoriadne páčilo. Psychicky a fyzicky však nezvládali dopravné zápchy, do ktorých sa na ceste do Bratislavy dostávali.

Foto: ARCHÍV

pi na osemročné jazykové gymnázium, takže cestovať každý deň z Lužnej je nepredstaviteľné," rozpráva Silvia Šarköziová. Občas, keď bola s manželom na zájazde, sa ich dcéra do Bratislavy nedostala vôbec. „Zabezpečili sme jej opatrovateľku, ale nerada som ju púšťala do auta s niekym iným. Preto som s ňou deň čo deň trčala v dopravných zápchach. Bolo to šialené," krúti hlavou violončelistka. Šarköziovcov čiastočne teší, že dom v Lužnej predávajú kolegovi z kapely, primášovi Štefanovi Banyakovi, takže sa s ním nelúčia definitívne. Na pozemok s veľkou záhradou a jazierkom sa občas prídu pozrieť, hoci už len ako hostia.

Chcú dieťa: „Ja by som chcela ešte aj psa. Ale veľkého, pretože malých sa bojím. Najviac sa však bojím mačiek," zapája sa do debaty dnes už jedenásťročná dcéra Vaneska. Rodičia by mladej virtuózke radšej „zadovážili" súrodenca. „Stále sme sa myšlienky na ďalšie dieťa nevzdali. Chceli by sme ešte jedného oneskorencu, aby Vaneska nebola sama. Doteraz sme to odkladali kvôli práci. Uvidíme, či

nám naše plány vyjdú," nádejajú sa umelci.

K muzikantskému povolaniu ich rodičia viedli od malička. „Strašili nás, aby sme sa dobre učili, nech nemusíme manuálne pracovať. Ale ja s tým veľký problém nemám. Keď sme si kúpili dom v Lužnej, chcela som mať rýchlo trávu, tak som Ernesta poslala do obchodu po motyku. Bola som odhodlaná kopať sa i záhradu sama a zasiat semenom. Neodradilo ma ani to, keď mi priniesol miniatúrnu motyku. Musela som teda kopať zohnutá, mala som poriadne mozole, no podarilo sa mi to. Keď mi vyšla, mala som oveľa väčšiu radosť, ako keď sme si neskôr kúpili umelý trávnik," hovorí hrdo pani domu.

„Mama je veľmi šikovná. Škoda, že taká nie som aj ja. Keby som sa do niečoho pustila, hneď by to padlo," podotkne tinedžerka Vaneska, ale mama oponuje. „Vedela by to, len je veľmi lenivá. A ešte aj drzá. Keď jej upracem, povie mi: ‚Mami, ja by som to tak dobre ako ty nevedela.'“

Jediná vec, do ktorej sa Silvia nepúšťa, je žehlenie. „To z duše nenávidím. Mám na to jednu paniu, ktorá žehlí za mňa," priznáva. „Nie som z cukru, stále som tvrdila, že aj muzikanti môžu pracovať, no raz som sa snažila nožnicami strihať trávu na miestach, kde sa nedostala kosačka, a odrezala som si kúsok z prsta. Odvtedy si dávam obrovský pozor. Úraz si nemôžem dovoliť. Ohrozila by som tým nielen seba, ale fungovanie celej kapely.“

ERIK KOLLÁRIK